

דבר שָׁרוֹן. אמר ליה בְּךָ יאָוֶת לֵזַלְעִי בָּאוּרִיאִתָּא, וְגַשְׁתִּיזְוִיב
מְגַהּוֹן. אמר, בָּאָתָר דְּסֻכָּנָה, לֹא אָמְרוּה רְבָנָנוּ.
לְבַתֵּר דְּגַפְקָו וְאַזְלָו בָּאוּרָחָא, אמר רַבִּי יוֹסִי, אַיְמָא לְךָ
מִילְתָּא, וְהִיא טְמִירָתָא בֵּינִי מַטְמוֹנִיא דָאָבָא, בְּבֵין
גְּנוּזָהִי. וְרָא הִיא, דְּבַתִּיב, בְּרָם הִיא לְשָׁלְמָה וּבּוּ, הָאִי בְּרָם,
דָּא הִיא נְשָׁמְתָא קְדִישָׁא, דְּאַתְגַּטָּעָת לְעִילָּא, תְּחוֹת בּוֹרְסִי
יְקָרִיה. לְשָׁלְמָה, מֶלֶךְא דְּשָׁלָמָא כּוֹלָא דִילִיה. בְּבָעֵל הַמּוֹן,
הָוָא בּוֹרְסִי יְקָרִיה דְּשָׁלִיטָא עַל בְּלִיחִילִי שְׁמִיא וְאַרְעָא, וְהָוָא
מְאִירִיה דְּבָל חִילָּא. יְהָב נְשָׁמְתָא דָא, לְמַי, לְנוֹטְרִים, אַלְיִין
נְטִירִי פְּקוֹדוֹי.

וְאֵית לֵיה לְקוֹדְשָׁא בָּרֵיךְ הָוָא עַל מִין סְגִיאָין לְעִילָּא, עַל בָּל
חִילִילִי שְׁמִיא, וְאַלְפָ וּמְאַתָּן עַל מִין אַחֲרָנִין, דְּעַיִיל בְּהַזּוֹן
לְאַשְׁתְּעַשְׂעָא עַם צְדִיקִיא בְּגַנְתָּא דָעֵן. אִישׁ יְבִיא בְּפְרִיוֹ
אַלְפָ בְּסֶף, אַלְפָ עַל מִין דְּבָסִיפָּה בְּהַזּוֹן קוֹדְשָׁא בָּרֵיךְ הָוָא.
אמֵר רַבִּי יִצְחָק, מִסִּים אֲנִי לְהָאִי מִילְתָּא דָרִי יוֹסִי, וּבְךָ
הִיא, מִמְּה דְּבַתִּיב אַחֲרִיו, בְּרָמִי שְׁלִי לְפָנֵי הַאַלְפָ לְהַ
שָׁלְמָה וּמְאַתִּים לְנְטָרִים אֶת פְּרִיוֹ, שְׁפָטָה הַבָּבּוֹד מִכְרֹזָת
וְאַזְמָרָת, רְבּוֹנוֹ שֶׁל עַזְלָם, זֹה הַגְּשָׁמָה גִּיטָּלה מִפְנָגָן, חֲרֵי הִיא
לְפָנֵי. (שם) הַאַלְפָ לְךָ שָׁלְמָה, שְׁלַח הַם אָוֹתָם הַאַלְפָ עַזְלָמוֹת,
וְאַיִם רְאוּיָם לְאַחֲרָה. וּמְאַתִּים לְנְטָרִים אֶת פְּרִיוֹ, זֹה עֵדָן,
שִׁישׁ בּוֹ מְאַתִּים עַזְלָמוֹת הַנְּאֹות וּבִיסּוֹפִין לְגַפְשָׁוֹת
הַצְּדִיקִים.

דַתָּגֵן, אָמַר רַבִּי, בְּכָל לִילָה וּלִילָה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא נִבְנֶס
בְּכָל אַוְתָן הָעוֹלָמוֹת, וּבָשָׁעַת חָצֵי הַלִּילָה, נִבְנֶס
בִּמְאַתִּים עֲוֹלָמוֹת שֶׁל גַּן עֶדֶן, לְהַשְׁתַּעֲשָׂע עִם הַצְדִיקִים.
שֶׁגָּאָמַר, (שיר השירים ז) חֲדָשִׁים גַם יִשְׁגַּנִים דָוִדִי צְפָנָתִי לְךָ. וְדוֹד
הַמֶּלֶךְ עַלְיוֹ הַשְׁלוֹם, נִכְסֶף לְבוֹ, בְּשֻׁרָאָה מְעָלוֹת הַצְדִיקִים,
אָמַר רַבְונָנוּ שֶׁל עֲוֹלָם, (תהלים סה) אֲשֶׁרִי תִּבְחַר וַתִּקְרַב יִשְׁכַּן
חֶצְצָרִיךְ.

אָמַר רַבִּי אָבָהוּ, בָּא וּרְאָה בַּמָּה יִשׁ לֹא לְאָדָם לְהַזְהָרָה, הַזְהָר
וּגְשָׁמָת אֵל בְּאָפִיו, לְהַטְהָר מְעֻזּוֹתָיו, וּלְעֵין בְּמַעְשָ׊יו,
וְלֹא יִחְטֹא לִפְנֵי קֹנוֹ, לְמַעַן תַּהֲיָה מְעָלוֹת עִם שָׁאָר
הַצְדִיקִים, וְלֹא יִמְצֹא מֹחֶה בְּיַדְוָו, בְּעָלוֹתוֹ לְרֹאות אֶת פְנֵי
הָ.

וּמְפִי אַתָּה לִמְדָר, מִן הַתִּיבָה. בָּא וּרְאָה, מַאי דְכַתִּיב, (בראשית
ו) וַיָּבֹאוּ אֶל נָח אֶל הַתְּבָה, בְּלֹא רִשּׁוֹת. דָאָמַר רַבִּי
יִצְחָק, בְּכָל אַוְתָן הָעוֹפוֹת וְהַחִוּת וְהַבְּהָמוֹת שֶׁלֹּא חָטָאוּ, הֵם
בָּאִים, וְהַתִּיבָה קֹלְטָתָן, וְאַוְתָן שָׁחָטָאוּ, הַתִּיבָה דַוחָה אַוְתָן
לְחִוּץ. וְמַה הַתִּיבָה, שְׁהָוָא עַז יִבְשֶׁ בָּהּ. פָתָחִי הַשָּׁמִים
וְשׁוֹמְרֵיכֶם, וְשׁוֹמְרֵי הַמִּשְׁמָרוֹת, וּכְסָא הַכְבּוֹד, שִׁישׁ בְּהָם
הַרְשָׁוֹת, עַל אַתָּה בַּמָּה וּבַמָּה לְהִיוֹת קֹלְטָין, לִמֵּי שֶׁלֹּא
חָטָאוּ, וְלֹהִיוֹת דַוחָים לִמֵּי שָׁחָטָאוּ.

רַבִּי חַיִיא אָמַר, נַח מַקְטָנִי אָמַנה הָיָה, שֶׁלֹּא הָיָה מָאִין
שִׁיבָא הַמְבּוֹל, וְלֹא נִבְנֶס לַתִּיבָה עַד שְׁהָמִים דְחַקּוֹהוּ,

שֶׁנֶּאָמַר וַיָּבֹא נָחָ מִפְנֵי מֵי הַמְּבוֹל.

אמיר רבי יצחק, בא וראה, בשהזריד הקדוש ברוך הוא הרים, הרים, הרים תחלה ברחמים, כדי להראות לעולם, שם ישבו יכלם. משמע דכתיב בתחלת, (שם) ויהי הגשם, ולהן הוא אומר, (שם) ויהי המבול, שם יחוירו יהיו גשמי ברכה, לא חורו, היה מבול.

ואמר רבי יצחק, שבועה נשבע הקדוש ברוך הוא שאינו חפי בmittan של רשעים, שנאמר, (יחזקאל לו) חי אני נאם ה' אליהם אם אחפי במוות הרשע כי אם בשוב רשע מדרכו וחייה וכו'. וחייה בשני עולמות, העולם הזה והעולם הבא.

ואמר רבי יצחק, אשרי הבנים שאומרים להם כה, והשיבו וחיו. (שם) שובו שובו מדריכיכם הרעים ולה תמותו ב".י. כי הוא אינו חפי בmittan של רשעים אלא שייחרו בתשובה למען יחיו.

ר' יוחנן פתח, (איוב יא) ועיני רשיים תלינה ומנוס אבד מגיהם ותקותם מפח נפש. משל למה הדבר דומה, לכת לסיטים שהיו שודדים בהרים, מע הפלך, ושלח עליהם גיסותיו, וטופס והניחום במגדל גבורה. וחיו בהם פקחים, אמרו ידענא בגנטנה בערננא עובדין ביישין, ולא יכילנא לאשתזבא. מה עשו, חפרו חפירא אחת במגדל, ויצאו וברחו להם. טיפש אחד היה ביןיהם, וראה את

הַחֲפִירָה, וְלֹא רֶצֶחֶת לְנוּם לְהַטְלֵלֶת.

לְמַחְרֵךְ בָּא הַטְלֵלֶת לְרֹאשֵׁת אֶת הַמְגַדֵּל, וְאֶת הַלְּסָטִים, רָאָה
אֶת הַחֲפִירָה שַׁעַשְׂוָיו וְנָסְיוֹ וְגַמְלָתוֹ. אָמַר לִזְהָה, שׁוֹטָה,
חַבְרֵיךְ בְּרָחוֹ בְּזֹה הַחֲפִירָה וְגַמְלָתוֹ מִדְיָנִי, מָה אָנָי יִכְלֶל
לְעַשּׂוֹת עוֹד לְהָם, אָבֶל אַתָּה שְׁרָאִית אֶת הַחֲפִירָה בְּעִינֵיכֶת,
וְלֹא רֶצֶחֶת לְהַטְלֵלֶת יִנְקְרוּ עִינֵיכֶת, וְאַחֲרֵךְ יִתְלוּ אַתָּה עַל
עַזְןֶךָ.

בְּךָ הַלְּסָטִים, אַלְוּ הַרְשָׁעִים הַהוֹלְכִים בְּמַחְשָׁבִים. הַרְשָׁעִים
הַפְּקָחִים, מָה הֵם עוֹשִׁים. אָמַרְוּ חַטָּאנוּ לְטַלֵּה, אֲנָה
גַּמְלֵלֶת מִדְיָנִינוּ. אָבֶל נִפְתָּח דָּרְךָ הַתְּשׁוּבָה, וְנִבְקַשׁ רְחִמִּים,
וְגַבְרָה וְגַיְמָלֵט, וּבְךָ עֲשֹׂו. הַטְּפָשִׁים מָה הֵם עוֹשִׁים, רְזָאִים
דָּרְךָ הַתְּשׁוּבָה פָּטוּחַ לְפָנֵיכֶם, שְׁפָתָחוּ הָאֶחָדִים, וְגַמְלָתוֹ
מִדְיָן שָׁמִים, וְהֵם אַיִּגִים רֹוצִים לְהַטְלֵלֶת.

אָמַר לֵיהֶה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, שׁוֹטִים, אֲחִיכֶם בְּרָחוֹ וְגַמְלָתוֹ,
בְּאֹתוֹ דָּרְךָ שֶׁל תְּשׁוּבָה שְׁפָתָחוּ, מָה אָנָי יִכְלֶל לְעַשּׂוֹת
עוֹד לְהָם, אָבֶל אַתָּם עִינֵיכֶם שְׁרָאוּ הַחֲפִירָה, דָּרְךָ הַתְּשׁוּבָה
פָּטוּחַ לְפָנֵיכֶם, וְלֹא רֶצֶחֶת נְהַבֵּנָה בְּתוֹכוֹ וְלְנוּם וְלְהַטְלֵלֶת,
מַאי בְּתִיבָּבָכוֹ, וְעִינֵיכֶם רְשָׁעִים תְּכִלֵּנָה. שְׁרָאוּ הַדָּרְךָ פָּטוּחָה
וּמְנוּס אָבֶד מִנְחָם, שֶׁלֹּא רֶצֶחֶת לְנוּם וְלְהַטְלֵלֶת. וְתִקְוַתְּךָ מִפְחָד
גַּפְשׁ לְעוֹלָם הַבָּא.

בְּךָ דָּוָר הַמְבּוֹל, רָאוּ לְנֵחַ עֹשָׂה הַתִּיבָּה, וּמְתִרְהָ בְּהָם בְּכָל
יּוֹם, וּרָאוּ אֹתוֹ נְכָנָס לְתִיבָּה, וְלֹא רֶצֶחֶת לְשׁוֹבָה. אָמַר

הקדוש ברוך הוא, ועינני רשיעים תבלינה ומנום אבד מנהם,
שלא רצוי לשוב ולנום מדיני, ותקותם מפה נפש, שלא
יקומו ליום הדין, שנאמר (איוב כו) הרפאים יחוללו מתחת
מים ושכניתם.

(בראשית ט) ויחל נח איש הארץ. אמר רבי יוסי, למה נקרא
איש הארץ. שנית יישבה מטהו הארץ. בלומר
אדון הארץ. רבנו אמר, איש הארץ, לפי שבשבילו
עמדת הארץ בכח וטבה. שנאמר (שם ח) זה ינחנו
ממעשנו ומעצבון ידינו מן הארץ אשר ארעה ה. תרע לה,
ביו שחתא אדם נתארעה הארץ, שנאמר (שם ג) ארעה
הארה בעבורך. עמדת בקהלותיה, עד שבא נח ובטל
הקהללה.

דתנית אמר רבי חייא רבה, בשעה שאמר הקדוש ברוך
הוא לנח צא מן התיבת, אמר לפניו רבונו של
עולם, לאן יצא, יצא לאלה שנתארעה. ומפני
שנתארעה אבדו שכנותה, ונתרערו כלם ונתרמעטו. אמר
הקדוש ברוך הוא, לא בך אתם, אלא שרצוי באארץ ורבו
בך. الآחרים אבדו בך, אבל אתם פרו ורבו ושרצוי בך.
עם כל זה לא נתישב בלבו, והעליה עולות, שנאמר (שם ח)
ויעל עולות במנבתה. הוא המזבח שהקריב עליו אדם
הראשון. אמר לו הקדוש ברוך הוא, הרי לך מה ששאלת,
לא אוסיף לך עוד את הארץ בעבור הארץ, או נתישב

בְּלֹבּו וְלִפְיכֶּה נִקְרָא אִישׁ הַאֲדָמָה, שֶׁנָּתַן נֶפֶשׁוֹ וְלֹבּוֹ עַלְיָהּ לְהֽוֹצִיאָה מִן הַקְּלָלָה. וְאֵיתָ הַאֲמָרִי שֶׁנְתַעַסְקֵ בַּעֲסָקֵי הַאֲדָמָה.

(שם ט) וַיַּטְעַ בְּרָם. גַּפְן גְּרוֹשָׂה מֵצָא, שֶׁנְתַגְּרַשָּׁה מִגְּנוֹ עַדְן וּבְיוֹמוֹ גַּטְעָה וְנִשְׁתְּגַשָּׁגָה, שֶׁנְאָמָר (ישעיה יז) בַּיּוֹם גַּטְעָה תִּשְׁגַּשְׁנִי. רַבִּי אָוּמָר, גַּפְן חִתָּה, שֶׁנְתַגְּרַשָּׁה מִגְּנוֹ עַדְן, וְעַגְבִּיהָ עַמָּה, וְסַחַט אֹתָם, וְשַׁתָּה מִן הַיּוֹן, וְנִתְגַּל.

רַבִּי בָּזָן פָּתָח, (ויקרא יז) וַיֹּאמֶר ה' אֱלֹהֵינוּ לְאָמָר יֵין וּשְׁכַר אֱלֹהֵינוּ תְּשַׁתְּ אֶתְךָ וּבְנֵיךְ אֶתְךָ בְּבָאָכָם אֱלֹהֵי אָهָל מוֹעֵד וְלֹא תִמְוֹתוּ חֲקַת עוֹלָם לְדֹרְתִיכֶם. דָּאָמָר רַבִּי אָבָזָן, אֵין בְּכָל הַעוֹלָם דָּבָר שֶׁמְתַגָּאָה לְבוֹ שֶׁל אָדָם, אֶלְאָ בֵּין. וַיְהִי הִיא עֲנָשָׂם שֶׁל גָּדָב וְאַבְיוֹהָא, שֶׁאָכְלוּ וְשַׁתּוּ וְגַבְהָה לָבָם, וְזֹה אָשָׁר זָרָה אֲשֶׁר לֹא צָוָה אֹתָם.

וּקוֹדֶם זוּ הִיא נִגְוַר עַלְיָהּם, וּבָאָה מִדְתָּה הַדִּין לְשָׁלוֹחַ יָד בָּהָם, שֶׁנְאָמָר (שמות כד) וְאֶל אַצְּילֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא שָׁלַח יָדָו. אֶפְעַל בַּי שֶׁנִּגְוַר דִּינָם לְשָׁלַח יָד בָּהָם. וְלֹטָה הִיא עֲנָשָׂם, מִשּׁוּם וַיְחִזֵּי אֶת הָאֱלֹהִים וַיָּאָכְלוּ וַיִּשְׂתַּהוּ. נִבְגָּסוּ, בְּשָׁאָכְלוּ וְשַׁתּוּ, וְנִגְוַר עֲנָשָׂם בָּאוֹתָה שְׁעָה.

וְלֹא חָר בַּן רָאוּ שֶׁלֹּא שָׁלַח יָד בָּהָם בְּפָעַם רַאשׁוֹנָה, עָשָׂו ג"ב בְּשָׁנָה, וּמִבֵּין שְׁנִי הַכְּרוּבִים יָצָא לְהַבָּב וְנִשְׁרַפוּ. כִּי לְכֹךְ הִיוּ הַכְּרוּבִים מִכּוֹנוֹנִים, בְּגַד אֹתָם הַכְּרוּבִים אֲשֶׁר בָּגַן עַדְן.

וְלֹא חָר שְׁפָתָgo, צוּה לְאַהֲרֹן וְלִפְנֵהֶנְים הַבָּאִים אַחֲרָיו, לְהַמְּגַע
עִצְמָם מִן הַיּוֹן, בְּבוֹאָם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד, בַּדִּי שֶׁלָּא
יִבְנֶסֶוּ וַיִּמְצָא לְבָם בְּגִאות וּבְגִסּוֹת הַרְיוֹת.

אמָר רַבִּי, תְּרִי עֲנֵנִי אַינְנוּ דָלָא מִתְיִשְׁבֵי כְּחַדָּא, יִנְא
וּפּוֹלְחֵן שְׁמֵיאָ. דְתַגְנִין תְּפִזְן, שְׁתוֹי אֶל יִתְפְּלֵל. וּבָנָ
שְׁבּוֹר, אֶל יִתְפְּלֵל. וְאֵם הַתְּפִלָּל, תְּפִלְתָּהוּ תְּזַעַבָּה.

וְאָמָר רַבִּי יוֹסֵי, שְׁבּוֹר הַמִּתְפִּלָּל קָאַלְוּ עַזְבָּד עַבְדָּה זָרָה.
וּמְנָא לְזָן, מִחְבָּה. דְכַתִּיב (שמואל א א) וַיַּחֲשַׁבָּה עַלְיָ
לְשָׁבּוֹרָה. וַיהֲשִׁיבָה וְאָמְרָה אֶל תְּהִזָּה אַמְתָּה לְפִנֵּי בַת
בְּלִיעָל. וְאָמָר רַבִּי יוֹסֵי, כְתִיב הַכָּא בַּת בְּלִיעָל, וּכְתִיב
הַתָּם, (דברים יא י' צָאו אֲנָשִׁים בְּנֵי בְלִיעָל, מַה לְהַלֵּן עַבְדָּה
זָרָה, אָפְּ בָּאָן עַבְדָּה זָרָה).

אמָר רַבִּי יִצְחָק, לִית לְךָ גּוּבְרִין דְאַתְקָרוֹן קְדִישֵׁין, בֶּר אַינְנוּ
פְּרִישֵׁי חַמְרָא. דְכַתִּיב בֶּל יְמִי הַוּרוּ לְה' קְדוֹשׁ יְהִי.
וְאָמָר רַבִּי יִצְחָק, לִית לְךָ חַמְרָדְאַתְקָרִי חַמְרָ טֻוב, בְּחַמְרָא
דְאַרְעָא דִיְשָׂרָאֵל. וַיְתִיר עַל בְּלָהּוֹן, חַמְרָא דְגַלְילָא
עַילְאָה, דָלָא יְבִיל אַינְשׁ לְמִשְׁתִּי פְּלָגוֹת לוֹגָא מִינִיָּה.

רַבִּי אַלְעָזָר בֶּר רֵי שְׁמַעַן, אָוָל לְמַחְמֵי לְרֵי יוֹסֵי בֶּר שְׁמַעַן
בָּן לְקָוְנִיא חַמְזָי. יְהִבָּי לִיה לְמִיבֵּל עֲגָלָא תְּלִיתָהָא
רְכִיכָּא, פָתָח לִיה חָד כּוֹבָא דְחַמְרָא. חַמְזָי מַזִּיג, וְהָוָא שְׁתִי,
מַזִּיג וְהָוָא שְׁתִי. אָמָר לִיה אִיפְשָׁר דְשְׁמַעַת מַאֲבִיךָ, בְּפָתָח
הָוָא שְׁיֻעוּרָוּ שֶׁל כּוֹסֶם. אָמָר לִיה בְּמוֹת שָׁהָוָא, אַחֲת בְּחַמְינָ

וְאַחֲת בְּצֹוֹן, אָבֶל לֹא שִׁיעַרְוּ רְבָנָן בְּכֹסֶךְ דֵּהִיא וְעִירָא.
וּבְחַמְרָךְ דֵּהִיא טְבָא. וּבְמַעֲזָהִי דֵּהִיא רְחַבָּה.

וַיֹּאמֶר רַبִּי יְהוּדָה, מִבּוֹלְבָל בְּדָעַתּוֹ הִיא נַח בְּשִׁיצָא מִן
הַתִּיבָּה, בְּדִירָתוֹ עִם הַחַיוֹת וְהַרְמָשִׁים וְהַשְּׁרָצִים,
וּמִפְנֵי שְׁשָׁתָה מַעַט יַיִן, גַּשְׁבָּר וְגַתְגָּל.

וַיֹּאמֶר רַבִּי יְהוּדָה בָּא בְּנָעַן וְסִרְפוֹ, הַקִּין מִינָנוֹ, וּמַצָּא עַצְמוֹ
מִסּוּרָם. דָּכְתִּיב (בראשית ט) וַיַּקְרַז נַח מִינָנוֹ, וַיַּדַּע אֶת
אֲשֶׁר עָשָׂה לוֹ בֶּןָו הַקְּטָן. אֲשֶׁר רָאָה לֹא נָאָמָר, אֶלָּא אֲשֶׁר
עָשָׂה לוֹ, שִׁפְרָסוֹ. וּלְפִיכָךְ קָלְלוֹ, שֶׁגָּאָמָר (שם) וַיֹּאמֶר אֱרוֹר
בְּנָעַן עָבֵד עֲבָדִים יְהִיא לְאָחִיו.

רַבִּי פָתָח, (שם ח) וַיַּרְחֵה ה' אֶת רֵיחַ הַגִּיחָה וַיֹּאמֶר לֹא אָסֶף
לְקָלֵל עוֹד אֶת הָאָדָם בְּעַבוּר הָאָדָם. בְּשִׁיצָא נַח מִן
הַתִּיבָּה, פָתָח עַיִנָיו, וַיָּרָא אֶת כָּל הָעוֹלָם בְּלֹא חִרב, הַתְּחִיל
בּוֹכָה עַל הָעוֹלָם. אָמָר, רְבּוֹנוֹ שֶׁל עַוְלָם, אָמָם בְּשִׁבְיל חַטָּאת
הָאָדָם, או בְּשִׁבְיל הַשׁוֹטִים תָּאָבֶד עַוְלָם, לִמְהַ בְּרָאתָם, או
הָאֵי, או הָאֵי. אַיתָ לְךָ לְמַעַבָּד או דְלָא תְּבָרֵי אַיִנְשׁ, או דְלָא
תִּבְדֵּל עַלְמָא. הַעֲלָה עַוְלָות, וְקָם וְהַתְּפִלֵּל לִפְנֵי, וְאַתָּה רֵיחַ
עַלְהָה לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, וְעַרְבָּה לוֹ.

אָמֶר רַבִּי, נִיְרִיחוֹת עַלְוָה לִפְנֵי, רֵיחַ עַוְלָתוֹ, וְרֵיחַ תְּפִלָּתוֹ,
וְרֵיחַ מַעֲשָׂיו. וְלֹא הִיא רֵיחַ רֵיחַ בְּעוֹלָם דְגִיחָא קְפִיה,
בְּאַוְתָו הַרֵיחַ. וּלְפִיכָךְ צֹוָה וַיֹּאמֶר, (במדבר כח) רֵיחַ גִּיחָי
תִּשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְמַוְעַדָו. בְּלֹוֹמֶר רֵיחַ שְׁהַקְרִיב נַח לִפְנֵי,

תִשְׁמַרוּ לְהִקָּרֵיב לִי, רִיחַ עוֹלָה וְתִפְלָה, וּכְשֶׁרוֹן מְעֻשִׁים.
רַבִּי אַיּוֹ אָמַר, נַחַת חַבֵּם הִיה, וְהִיה מְבִין לְחִישָׁת וְצְפָצָוף
כָּל הַגְּבָרָאִים וּרְמִזְוֹתָם, וּכְשֶׁהִיה בְּתִיבָּה, אָמַר יָודָע
אֲנִי שְׁאֵין פְּקַח בְּעוֹפּוֹת בְּמוֹ הַעֲזָרָב, לְמִידָּע מִנִּיה סִמְנָא
בְּעַלְמָא, מִיד וַיְשַׁלַּח אֶת הַעֲזָרָב.

אָמַר רַבִּי חִיאָא, וְהִיאֵך עַבֵּיד הַכִּי, וְהִאָמַר רַבִּי בּוֹ, אָסּוּר
לְאַסְתַּכְלָא בְּאַלְיוֹן מְנַחָּשִׁי בְּעֹופִי דְּשָׁמִיא, וְהִרְיֵה הוּא
בְּכָל לֹא תִנְחַשׁו וְלֹא תִעֲגַנְנוּ, אֲפִילוּ כָּל נִיחָוֵשׁ בְּעַלְמָא.
אַלְאָא אָמַר רַבִּי חִיאָא, לְפָה שְׁלָח אֶת הַעֲזָרָב. דָּאָמַר רַבִּי
חִיאָא, מְצַטְעֵר הַוָּה נַח טַפִּי עַל אַוְבָּדָא דְּעַלְמָא. אָמַר
רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, יַדְעַתִּי בַּי אַתָּה רְחוּם, וְאַתָּה לֹא רְחַמְתָּ עַל
עוֹלָמָה, וְגַהֲפָךְ רְחַמְנוֹתֶךָ לְאַכְזָרוֹת, אַתָּה לֹא רְחַמְתָּ עַל
בְּגִיה, יֵצֵא זֶה שְׁאֵינוֹ מְרַחֵם עַל בְּגִיה, וְגַהֲפָךְ לְהָם לְאַכְזָרוֹי,
וּלְפִיכְךָ שְׁלָח אֶת הַעֲזָרָב, רַמְנוּ הוּא דְּקָא רַמְנוּ.

אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, וּבַי לֹא בְּתִיב בֵּיה אִישׁ צְדִיק תְּמִימָה הִיה,
וְהִיאֵך הַטִּיחָה דְּבָרִים בְּלֵפִי מְעָלה. אָמַר רַבִּי חִיאָא,
מְרוֹב צָעָרוֹ הוּא דָאָמַר, דְּהָא תְּנַנֵּן, מְנַיֵּן שְׁאֵין דְּגִינֵּן אֶת
הָאָדָם לְפִי צָעָרוֹ, שָׂגָגָאָמַר (איוב לד) אִיּוֹב לֹא בְּדָעַת יַדְבֵּר
וּדְבָרֵיו לֹא בְּהַשְּׁכָלָל. אָף עַל פִּי שְׁהַטִּיחָה דְּבָרִים בְּלֵפִי מְעָלה,
אֵין דִּינֵּנוּ בְּמַזְדֵּה, אַלְאָ בְּאָדָם בְּלֹא דְּעַת, לְפִי צָעָרוֹ.
וְלֹא רְצָחָה הַעֲזָרָב לְהַלּוֹד בְּשְׁלִיחָתוֹ, מִפְנֵי שְׁמַתּוֹקָן הוּא
לְשְׁלִיחָות אַחֲרָת, לְפִרְגָּס אַלְיָהוּ, שָׂגָגָאָמַר (מלכים א יז)

וְהַעֲרָבִים מַבִּיאִים לוֹ לְחֵם וּבָשָׂר, וְלֹא רֶצֶח לְעֹשָׂת
שְׁלִיחִיתוֹ, עַד יִבְשֶׂת הַמִּים מִעַל הָאָרֶץ, שֶׁהִיה עַל יָדִי
שְׁבוּעָת אֲלֵיכֶם. בֵּין שָׁרָאָה נָח שֶׁלָּא עָשָׂה בְּהוֹגֵן, שָׁלַח אֶת
הַיּוֹנָה.

וַיֹּאמֶר רַבִּי בָּזָן, תְּרִי עֲנֵנִי רַמּוֹן בָּה, חֶדֶא, דְּבָתִיב (הושע ז)
בַּיּוֹנָה פּוֹתָה אֵין לֵב, בְּלוֹמֶר מַרְבֵּן צָעַרִי, אֵין לֵבִי עַמִּי
וְגַפְתָּה. אַחֲרִינָא, אָמֶר נָח, אֵין בְּכָל הַעוֹפּוֹת דִּיקְסָבָול
מִתְתָּה בְּלֹא סְרָבָנוֹת, בַּיּוֹנָה. וְלִפְיכָךְ נִמְשָׁלָו יִשְׂרָאֵל בַּיּוֹנָה.
אָמֶר נָח, כֵּה יָאוֹת לְנָא לְמַסְבֵּל כֵּלָא, בְּלֹא סְרָבָנוֹתָא,
וְלִפְיכָךְ וַיְשַׁלַּח אֶת הַיּוֹנָה.

אָמֶר רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נָורי, נִטְלָה קָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת שֵׁם בָּנָן
נָח, וְהַפְּרִישׁוֹ לְכָהֵן עַלְיוֹן, וְלִשְׁרָתוֹ. וְהַשְּׁרָה שְׁבִינָתוֹ
עָמוֹ, וְקָרָא שְׁמוֹ מִלְּבֵי צְדָקָה מִלְּךָ שְׁלָמִים. וְהִיה יִפְתַּח אָחִיו לְזִמְדָּר
תּוֹרָה מִמְּנָנוֹ בַּמְּדָרְשׁוֹ, עַד שְׁבָא אַבְרָהָם, וְלִמְדָר תּוֹרָה
בַּמְּדָרְשׁוֹ שֶׁל שֵׁם. וְנִתְעַסֵּק קָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בַּאַבְרָהָם,
וְנִשְׁתַּבְּחַחַ בְּכָל הָאָחֶרֶם. בָּא אַבְרָהָם וְהַתְּפִלֵּל לִפְנֵי קָדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, שִׁיְשָׁרָה שְׁבִינָתוֹ תִּמְיד בְּבֵיתוֹ שֶׁל שֵׁם, וְהַזְּהָה
לוֹ, שֶׁנִּאמֶר (תְּהִלִּים ק) אַתָּה כָּהֵן לְעוֹלָם עַל דְּבָרַתִּי מִלְּבֵי צְדָקָה.
אָמֶר רַבִּי יוֹחָנָן, וְלֹא יִפְתַּח הוּא הַגָּדוֹל, לִמְה שֵׁם נִטְלָה
הַבְּהִוָּה. בְּשִׁבְיל שֶׁהִיה תִּמְיד עוֹסֵק בְּתּוֹרָה, וְפִירְשַׁ
מְדָרְכֵי הַעוֹלָם. וְמַאיְנָה הִיה לוֹ תּוֹרָה. אֶלָּא אָדָם הַרְאָשׁוֹן יְדֻעַּ
הַתּוֹרָה, וְהַנִּיחָה בְּקַבְּלָה לְשִׁתְּבָנָה, וְאַחֲר כֵּה בָּאָה לִידָּה

חנוך, עד שבא לשם והיה מתרשם תמיד בה. אמר לו ר' יוסי, אם התורה הייתה במדרשו של שם, לטה הוציאך הקדוש ברוך הוא לצאות לבני נח אותן שבע מצות שנצטוין, שהרי בתורה נכתבו קודם לכך, אלא אמר רבי יצחק, בשעה שהמבול בא לעוזם, ונגנסו לתיבה, מרוב צערם נשתקה משם, עד שבא הקדוש ברוך הוא ויחידש להם אותן שבע מצות.

אמר רבי יוסי, חס ושלום לא נשתקה התורה ממנה, אלא אמר הקדוש ברוך הוא, אם אומר להם שישמרו כל תורה, יפרקו כל העול מהם, באחרים שאמרו (איוב כא) ודעך דרכיך לא חפצנו. אלא אתן להם דברים מועטים, ויישמרו אותם.

עד שיבוא מי שישמר בollowה, והוא אברהם, שנאמר (בראשית ט) עקב אשר שמע אברהם בקלי ויישמר משמרתי מצותי חקוטי ותורתני. דביוון שלמד משים התורה, קיבל על עצמו שישמר התורה בollowה, ולפיכך בירר להם הקדוש ברוך הוא שבע מצות מן התורה כדי שישמרו אותם.

תנו רבנן, מה השיב הקדוש ברוך הוא לנח, כשה יצא מן התיבה וראה כל העולם חרב, והתחילה לבבות עליון, ואמר, רבונו של עולם, נקראת רחום, היה לך לרחם על בריותך.

השיבו הקדוש ברוך הוא, רעיית שטייא, בען אמרתך לא, ולא

בזומנָא דאמְרִית לְךָ בְּלִישָׁנָא רַכְיכָא, דכתיב (שם ז) עשה לך תבה עצי גפר כו', ואני הנני מביא את המבול כו', לשיחת כל בשר כו', ויאמר כי לנח כו', כי אתה ראוי צדיק לפני בהדור הזה, פולי האי אתעכבית עמה, ואמרית לך, בدليل התייען רחמיין על עלםא. ומבדין דשמעת דתשתייזב את בתיבותא, לא עאל בלבך בישותא דעלמא, ועכרת תיבותא ואשתונתא. ובעזון דאתאבד עלםא.

פתחית פומך למללא קדרמי בעין ותחנוגין.

ביוון הָזֹא נָחָכָה, הקريب עליוון וקרבגין, דכתיב (שם ח) ויקח מפל הבהמה הטהורה ומכל העזת הטהור ויעל על עולות במנובח.

אמר רבי יוחנן, בא וראה מה בין הצדיקים שהיו לישראל אחר בך, ובין נת. נת לא הגין על דורו, ולא התפלל עליו באברהם. וכיון אמר הקדוש ברוך הוא לאברהם, ועקב סדום ועמורה כי רבת, מיד וניגש אברהם ויאמר. והרבה דברים בנגד הקדוש ברוך הוא, עד ששאל שם ימצא שם עשרה צדיקים, שיכפר לכל הדור בשビルם, וחשב אברהם שהו י' בעיר, עם לוט ואשתו ובניו ובנותיו, וחנתנוו, ולבן לא התפלל יותר.

בא משה והгин על כל הדור, וכיון שאמר הקדוש ברוך הוא למשה, ישראל חטאוי, סרו מהר מן הקרקע. מה בתיב ביה, (שמות לט) ויחל משה. מהו ויחל. מלמד שההתפלל עד

שאחתו חלה. רבנן אמר, לא הגיח משה להקדוש ברוך הוא, עד שנתן נפשו עליהם מן העולם הזה וממן העולם הבא. דבതיב, (שם) ועתה אם תsha חטאתם ואם אין מלחני נא מספרק אשר כתבת.

אמר רבי יוסף מהבא, (תהלים קו) ויאמר להשמידם לוילי משה בחירוז עמד בפרץ לפניו. ובין כל הצדיקים הגינו על דורות, ולא הגיחו מדת הדין לשלוות בהם.

ונח התעכבר עמו הקדוש ברוך הוא, ואמר ליה רבוי דברים, שמא יבקש עליהם רחמים, ולא השגית, ולא ביקש עליהם רחמים, ועשה התיבה ונאבד כל העולם.

רבי אליעזר ורבוי יהושע והוא יתבי בפלבי טבריא, אמר רבי יהושע, רבי, מה ראה נח שלא בקש רחמים על דורו. אמר לו, אפילה הוא לא חשב בלבו שימלט. مثل, לモזיא אשכול ענבים שאינם מבושלים, בין הבוסרים, דאלו הוה בין ענבים מבושלים, לא הו כלום.

משמע, דבතיב (בראשית ז) כי אתה ראיית צדיק לפני בדור הזה. היה ליה למייר צדיק לפני, מהו בדור הזה. בלוּמָה, לפי הדור. ולפיכך לא בקש רחמים, אמר בלבו ולואי שאבקש רחמים עלי ואמלט, וכל שבן שאתפְּלֵל על אחרים.

לבדת אמר רבי אליעזר, על כל דא, היה ליה למתבע רחמיין על עלא קמי קודsha בריך הוא, דגיחא

לייה, מאן דאמר טבא על בנוהי.

מנא לנו, מגדעון בר יואש, שלא היה זפאי, ולא בר זפאי, ומשום דאמר טיבותא על ישראל, מה כתיב ביה. (שופטים ו) ויאמר לו ה' לך בכחך זה והוזעט אתה ישראל מיד מידין. מהו בכחך זה. טיבותא דא דאמרת על בני, יהא לך חילא סגיאה, לשיזובותהון מן ירדא דמדין.

יעוד אמר רבי אליעזר, אף על פי דיהוי צדיקא רבה מקבל עלמא, ווימר בישא קמי קודשא בריך הוא, אי דלטוריין על ישראל, עונשיה סגיאמן כלhonein. ולא אשכחנא צדיקא טבא באלויהו בכל דרא, ומשום דאמר דלטוריין על ישראל, דכתיב (מלכים א יט) כי עזבו בריתך בני ישראל את מזבחותיך קרסו ואת נבייך הרגו בחרב, ביה שעתא אבאייש סגיא קמיה.

תא חוו מה כתיב ביה. (שם) ויבט והנעה מרראשתו ענת רצפים. מהו רצפים. אמר הקדוש ברוך הוא, כדיין יאות למכיל, מאן דאמר דלטוריין על בני.

אמר רבי אליעזר, מי דכתיב, (שם) וילך בכח האכילה היה ארבעים יום וארבעים לילה עד הר האלים (חויה). וכי בכח אכילת עונת רצפים אול פולי האי.

אבל אמר רבי אליעזר, השליך הקדוש ברוך הוא דורמיטה על אליהו, והראהו עניינה דמשה, דיתיב קמיה ארבעים ימים וארבעים לילון, ומקדין דהוה תפמן, עבדו

ישראל ית עגלה. ובגין דהוה ארבעין יממין וארבעין לילון
דלאם לא אבל, ומיא לא שתי, לא עדי מטהן עד דמהל
להון קידשא בריך הוא.

אמר ליה לאליהו, כד הוה לך למעבד, ועוד הוה לך למחזוי,
האינו בני בני רחימאי, דקבילו אוריתא בטורה
דחוירב, ודא הויא דכתיב, וילך בכם האכילה היה
ארבעים يوم וארבעים לילה. דחزا עניינה דמשה,
דאישתהי קמיה ארבעין יממין וארבעין לילון. עניינה
דישראל, דקבילו אוריתאה בטורה דחוירב. ודא הויא
דכתיב, (שם) עד הר האלים חרב.

אמר רבי יצחק, לא זו אליו שם, עד ששבע לפני
הקדוש ברוך הוא, להורות זכותו של ישראל תמיד.
ובכל מי שעוזה זכות, הוא מקדים ואומר לפני הקדוש ברוך
הוא, לך ובה עשה עבשו פלוני.iae אין זו שם, עד שיכתבו
זכותו דההוא גברא. דכתיב, (מלachi 5) ויבתב ספר זכרון
לפניו.

אמר רבי יהודה בן פזי, מה היה עונשו של נח, שייצא חגר
ברגליו מן התיבה, ושב ונתבזה, והתולץ עליו בנו,
יעשה לו מה שעשה.

אמר רבי אלעזר, בא וראה כמה יש לאדם ללבת בדרך
ישרה. בא וראה מפני שפטל יעקב הברכות מעשו
ברמות. תדע לך, שלא ניתן רשות לשום אומה בעולם

לְהַשְׁתָּעֵבְד בִּיְשָׂרָאֵל, וְלֹתִי אֹמֶה שֶׁל עֲשֹׂו.

רבי פותח בכנסת ישראל בוגנד הקדוש ברוך הוא, וישלח את העורב, דאמר רבי פנחים, בתיב, (שמואל בטו) ויאמר דוד כו', קומו ונברחה כי לא תהיה לנו פלייטה מפני אבשלום. ואף על פי שברח,מאי בתיב ביה, (תהלים ג) מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו. ואף על פי שהיה בורה ונגרש מלכחותו, לא מנע עצמו מלומר שירה לפניו הקדוש ברוך הוא, ולא שוב ולהתחנן לפניו. וישלח את העורב, זה דוד, שהיה קורא עמך תמיד בעירוב.

דבר אחר, העורב שבא מיהודה, שנקרא עירוב, שגא אמר, (בראשית מא) אנבי אערבענו. הערב בתיב, בלא ואזו. אמר רבי פנחים, למה נקרא שמו עירוב, שהיה הולך בהרים בעירוב. והיינו דאמר לשאול, (שמואל א כו) באשר ירדף הקרא בהרים. אמר לו, שמתני להיות בקראי בהרים, בתיב הבא קורא, ובתיב התם, (תהלים קמ) לבני עירוב אשר יקראו. *) ויאמר רבי פנחים, בא וראה מה בין מלכי יהודה למלכי ישראל. שלח הקדוש ברוך הוא לדוד, ונגרשו מלכחותו, ומיד שב בתשובה לפניו הקדוש ברוך הוא. ואל תתמה על זה, ואפילו מנשה מלך יהודה, שהיה רשע, מיד שב בתשובה לפניו הקדוש ברוך הוא, ולקח אומנות אבותיו, ושב למלכותו.

וזה שב האבטוב להורות, וישלח את העורב, זה דוד,

שְׁהִיא קֹרֵא תָּמִיד בַּעֲזָרֶב, וְשַׁלְּחוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מִפְּלִכּוֹתָו, וְהוֹצִיאוֹ מִבֵּיתוּ, וְמַה בַּתִּיב בֵּיהַ. וַיֵּצֵא יָצֹא וְשׂוֹבֵב. דְּבַתִּיב, (شمואל ב טו) וְדָוד עַלְהָ בַּמְּעָלָה הַזִּיתִים עַלְהָ וּבָוֹכָה וּרְאֵשׁ לוֹ חָפְויִ. הִיא יָצֵא וּשְׁבָתְשֻׁוְבָה, וּמְתֻזְּדָה עַל חַטָּאתָיו, וּמְבַקֵּשׁ רְחִמִּים עַלְיָהָם, וַיַּדַּע בַּיְתָאָתָיו עָשָׂו לוֹ שְׁגִשְׁלָח מִפְּלִכּוֹתָו וְנִגְרָשׁ.

וּבָכְלָדָר וּדְבָר דְּחַטָּאתָ גְּרִים בִּמְלִכּוֹתָו, או בִּישראל, הִיא תֹּולֶה הַדָּבָר בּוֹ, וְהַזָּה יְדַע דַּהֲוָא הִיא גְּרִים. עַד יִבְשֶׁת הַמִּים, שְׁהַשִּׁיבוּהוּ לֹא עַלְיָה הַדָּבָר, אֶלָּא אֶל שָׁאוֹל וְאֶל בֵּית הַדִּמִּים.

תֵּא חֲזִין, דְּבַתִּיב (שם כא) וַיַּהַי רָעֶב בִּימֵי דָוד שֶׁלֹּשׁ שָׁנִים שָׁנָה אַחֲרֵי שָׁנָה וַיִּבְקַשׁ דָוד אֶת פְּנֵי הָיָה, דָסְבָּר דַהֲוָא הַזָּה גְּרִים, אָמַר לַיה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, לֹא עַלְיָה זֶה אֶלָּא עַל שָׁאוֹל. עַד יִבְשֶׁת הַמִּים, הִיא תֹּולֶה הַבָּל בְּעַצְמוֹן, וּמִיד הִיא שָׁב בַּתִּשְׁוְבָה. וְאֵז לֹא הוֹצִיר לְחֹזֶר בַּתִּשְׁוְבָה, שְׁהַדָּבָר לֹא בָא בְשִׁבְילוֹ. הַדָּא הוּא דְּבַתִּיב, (בראשית ח) וַיֵּצֵא יָצֹא וְשׂוֹבֵעַ עַד יִבְשֶׁת הַמִּים, דְּאֹזֵן לֹא הִיא הַדָּבָר תָּלוּי בּוֹ.

אָמַר רַבִּי פְּנַחַם, רָצָה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לִנְסֹות אֶת יִשְׂרָאֵל, וְשַׁלְּחוֹם לְבָבָל. שָׁנָא מָר, (שם) וַיִּשְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה מֵאָתוֹ, וּזְבַּנְשָׁת יִשְׂרָאֵל. רָאָה מַה בַּתִּיב בָּהּ, וְלֹא מִצְאָה הַיּוֹנָה מִנּוֹחַ לְכֹפֵף רְגֵלָה. שְׁהַכְּבִיד עֲוָלָה מֶלֶךְ בָּבָל, בָּרָעֶב וּבְצָמָא וּבְהַרְיגָת צָדִיקִים הַרְבָּה. וּמְשׁוּם כּוֹבֵד עֲוָלָה, וְתַּשְׁבֵּ אֶלְיוֹן

אל הַתִּיבָה, וְחוֹרֶה בַּתִּשׁוֹבָה וְקַבֵּלה.

חֲטֹאָה בְּגַסְתִּים יִשְׂרָאֵל בְּמִתְחָלָה, וַיּוֹסֵף לְהַגְלוֹתָם, שֶׁגָּאמָר
(שם) וַיּוֹסֵף שָׁלַח אֶת הַיּוֹנָה מֵאָתוֹ, בְּגַלוֹת אַחֲרַת שֶׁל
יְנוּן. דָּאָמָר רַבִּי יְהוֹדָה, גַּלוֹת יְנוּן אַחֲשִׁיךְ פְּגִיהָוּן דִּיְשָׂרָאֵל
בְּשׂוֹלִי קְדָרָה.

וּמְרוֹב צְעָרָם וְדוֹחָקָם מַה בְּתִיבָה. וְתַבָּא אֶלְיוֹן הַיּוֹנָה לְעֵת
עָרָב. מַה לְעֵת עָרָב, דְּלֹא הָוֹה נְהִירָא לְהֻזּוֹן שְׁעַתָּא
דְּרִיוֹחָא, בָּמָה דְּהָוַת עַבְדִּיא בְּקַרְמִיתָא, וְאַתְקַטְּלִי צְדִיקִיא,
וְאַתְחַשְּׁךְ יְמָמָא, וְאַעֲרִיב לְהָזָן שְׁמַשָּׁא וְלֹא יְכַלְּין לְמַיְקָם מִן
קָדָם דּוֹחָקָא סְגִיאָה דְּהָוַי עַלְיהָוּן, שֶׁגָּאמָר (ירמיה ד') אוֹי לְנוּ בֵּי
פָּנָה הַיּוֹם בֵּי יָנְטוֹ צְלָלִי עָרָב. בֵּי פָּנָה הַיּוֹם, אֶלְיוֹן הַן צְדִיקִיא
הַמְּאִירִים בְּשֶׁמֶשׁ. בֵּי יָנְטוֹ צְלָלִי עָרָב, שֶׁגַּשְׁאָרוּ בְּעוֹלָלוֹת
בְּצִיר וְזֹהוּ לְעֵת עָרָב וְלֹא בָּזָמֵן דְּגַהְיָרִין לְהֻזּוֹן צְדִיקִיא
בְּשֶׁמֶשׁ.

(בראשית ח) וְהַגָּה עַלְהָה וַיְתַּרְפֵּ בְּפִיה. לוֹלִי שְׁהַעַיר הַקָּדוֹשׁ
בְּרוֹךְ הוּא רוח הַפְּהָנִים, שְׁהִיוּ מְדֻלִּיקִין גְּרוֹת בְּשָׁמָן
וַיְתַ, אָזִי אֲבָדָה פְּלִיטָה יְהוּדָה מִן הָעוֹלָם. וּבְכָל פָּעָם וּפָעָם
שָׁבָה בַּתִּשׁוֹבָה וְגַתְקַבְּלָה. אָמָר רַבִּי פְּנַחַם, חַווּן מִן גַּלוֹתָא
רַבִּיעָה, דְּעַדְיָין לֹא שָׁבָה, וְהַכְּלָל תָּלוּי בַּתִּשׁוֹבָה.

וּמְרַב רַבִּי פְּנַחַם, אֵין לְהָז בְּכָל פָּעָם וּפָעָם, שְׁלֹא הַתְּעַכֵּב
הַקָּדוֹשׁ בְּרוֹךְ הוּא גַּזֵּר דִּינָא שֶׁל בְּגַסְתִּים יִשְׂרָאֵל, שְׁבָע
שְׁמִיטָין, וְשָׁבָע יוּבָלוֹת, שְׁמָא תְּחֹזֵר בַּתִּשׁוֹבָה. הַדָּא הוּא

דְבַתִּיב, (בראשית ח) וַיַּחֲלֹל עוֹד שֶׁבַע יָמִים אַחֲרִים, בְּרֵ מֶן קָדְמָאִי.

וַיִּשְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה, בְּגָלוֹת אַדְםָוָם. וְלֹא יִסְפָּה שׁוֹב אַלְיוֹ עוֹד, דַעַד הַיּוֹם לֹא חִזְרָה בַתְשׁוֹבָה, וְלֹא הַעֲרָה רַוְתָה. דָאָמַר רַבִּי פְנַחַם, אַלְמָלִי חִזְרָה בַתְשׁוֹבָה לֹא גַשְׁתִּירָה בְגָלוֹת יוֹמָא חַדָּר. רַבִּי אַלְיעָזָר אוֹמֵר, כֹל הַגָּלוֹת שְׁגָלָתָה בְגָנְסָת יִשְׂרָאֵל, נָתַן לָהּ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא זָמָן וּבָזָן, וְגַתְעֹרָה תִמְיד בַתְשׁוֹבָה, וְגָלוֹת הַאֲחִרּוֹן אֵין לוֹ קַץ יוֹמָן, אַלְאָ הַכְלָל תָלוּי בַתְשׁוֹבָה. שְׁגָנָאָמַר, (דברים ל) וְשָׁבַת עַד ה' אֱלֹהֵיךְ וְשָׁמַעַת בְּקֹולוּ. וּבְתִיב, (שם) אֵם יְהִיה גַדְחָה בְקָצָה הַשָּׁמִים מִשֵּׁם יַקְבָּצָד ה' אֱלֹהֵיךְ וּמִשֵּׁם יַקְבָּצָד.

אָמַר לֵיה רַבִּי עֲקִיבָא, אֵם בָּן, הַיְאֵךְ יְהָא רָא לְהַתְעֹרְרָא בּוֹלְהָזָן פְחָדָא בַתְשׁוֹבָה, מֵאַנְהָנוּ בְסִינְפִּי שְׁמִיאָ, וּמֵאַנְהָנוּ בְסִינְפִּי אֶרְעָא, הַיְיָ יַתְחַבְּרוּן פְחָדָא לְמַעַבְדָתָשׁוֹבָה.

אָמַר לוּ רַבִּי אַלְיעָזָר, חַיִיכְ, דָאֵי יְחִזְרוֹן בַתְשׁוֹבָה רִישֵי בְגִינְשָׁתָא, אוֹ חַדָּא בְגִינְשָׁתָא, בְזָכוֹתָם יִתְכִּנְשָׁכָל גָלוֹתָא, דְקוּדְשָׁא בָרִיךְ הוּא אִסְתָּבֵר תְדִירָא, אִימְתֵּי יְחִזְרוֹן, וַיַּעֲבֵד לְהֻזָּן טָבָא, דְבַתִּיב (ישעה ל) וְלֹבֶן יַחֲפָה ה' לְתַנְגָּבָם. מַחֲפָה תִמְיד אִימְתֵּי יַעֲשֵׂו תְשׁוֹבָה.

אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, אִיתָא הָא, בְּהָא דָאָמַר רַבִּי פְנַחַם, דְבַתִּיב וְלֹא יִסְפָּה שׁוֹב אַלְיוֹ עוֹד. לֹא נָאָמַר וְלֹא יִסְפָּה שׁוֹב

אליה, אלא היא לא יספה שוב אליו, מقلל מהו מזומן
ומחבה אימתי תשוב.

רבי הוה יתיב יומא חד, והוה מסתכל בהא מילתא, דכתיב
(דברים ז) בaczar לך ומצאיך כל הדברים האלה באחרית
הימים ושבת עד כי אלהיך ושמעת בקהלו. אמר, מה הא אמר
משה דיחוי בסוף יומיא, כל אינון עקתוין הא אתה,
ותשובה עדבען לא אתעכידא.

עד מהו יתיב, אתה אליהו זכור לטיב, אמר ליה, רבי
במאי אתעסכת. אמר ליה בהאי דאמרא תורה, רבד
יתונן עקתוין לישראל בסוף יומיא, דיעבדין תשובה
לאלתר, דכתיב באחרית הימים ושבת, ועד בען לא תבו
בתויובתא.

אמר ליה חיך רבי, בהאי מילתא אתעסק קידשא בריך
הוא יומא דיין, ואתא מיכאל אפוטרופסא רביה
דילחzon, ובאי דאימתה יפקון בנוחי רחימוהי מתחות גלוותא
דאדרום. אמר, את כתבת באורייתך, רבד יסבלוין אינון
עונשין על מה דעבדו, Mai בתיב. (שם) כי אל רחום ה'
אליהיך.

אמר ליה, ייתי סמאל אפוטרופסא דאדרום ויטען עמייה
קמא. אתה סמאל. וטען מיכאל מלתא דא,
ברבקדיםיתא. אמר סמאל, מארי דעתמא, את הוא
דאמרי דתהי בנישתא דישראל תהות שלטנא דאדרום,

עד דיהוֹן זָכָרְיָה, וְהִיא בְּלַהֲוֹן חַיִיבֵין עד יוֹמָא דִין.
בֵּיהֶ שְׁעַתָּא אֲנוֹיִפְיהָ קְוִידְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַל דָּאָמַר דְּלַטְוָרָא
עַל בְּנוֹהִי, וְעַרְקָת תְּלִתָּא אַלְפִי מִילִין. וְאָמַר לְמִיכָּאֵל,
מִיכָּאֵל הָוָה לְךָ לְמַהְיוֹ שְׁפֵיל לְרִישָׁה דְּקָרָא, דְּכָתִיב וְשְׁבָתָ
עַד הֵא אֱלֹהִיךְ וְשְׁמַעַת בְּקוֹלוֹ, וְאַחֲרָךְ כְּתִיב בַּיְאָל רְחוֹם
הֵא אֱלֹהִיךְ.

אָמַר מִיכָּאֵל, מָאֵרִי דְעַלְמָא, הָוָה לְךָ לְרַחֲמָא עַלְיָהָו, אַתָּ
רְחוֹם, וְכֵה אַתְּקָרִיאָת. אָמַר לֵיהֶ אָוְמָאָה אָוְמָרִי
בְּיוֹמָא דְאַתְּגַזְרָא דִינָא קְדָמָאי, עַד דֵי יְהוּבָן. וְאֵי בְּנִישָׁתָא
דִיְשָׂרָאֵל, אָפְתָחָת תְּשׁוּבָה בְּעִינָא דְמַחְטָא, אָנָא אָפְתָח לָהּ
תְּרֻעָין רְבָרְבִּין.

רְבִי יְהוּדָה אָמַר, הֵא חִזִּי, הָאֵי דְכָתִיב בְּיַעֲקֹב (בראשית ל'ב)
וַיּוֹתַר יַעֲקֹב לְבָדוֹ וַיַּאֲבַק אִישׁ עַמוֹּ עַד עַלוֹת הַשָּׁחָר.
בֵּיהֶ וַיָּמָא אֲתִיהָבָא רְשׁוֹתָא לְבַל חִילִי דְשָׁמִיא, לְאַינְנוּ
רְבָרְבִּין דְאַתְּמָנוּן עַל מְלָבוֹתָא, וְאַתְּפָרְשָׁו אַלְיָן לְשַׁלְּטָאָה
עַל אַלְיָן, וְאֲתִיהָבָת רְשׁוֹתָא וְשׁוֹלְטָנָא לְרַבְּרָבָא דְאַדּוּם,
לְשַׁלְּטָאָה עַל אָוְמִיאָה.

בֵּיהֶ שְׁעַתָּא מַה בְּכָתִיב. וַיּוֹתַר יַעֲקֹב לְבָדוֹ, דַעַד בְּעַן לֹא הָוָה
לֵיהֶ בְּנִימַין וְלֹא אֲפּוֹטְרוֹפּוֹסָא בְּשָׁמִיא.
וַיַּאֲבַק אִישׁ עַמוֹּ, הֵין הוּא סְמָאל, רְבָא דְאַדּוּם. וּבַעַ
הִתְּיִיחָבָ יַעֲקֹב תְּחֽוֹת שְׁעַבּוֹדָא דְאַדּוּם, וּמְשׁוּם
וּבְוִתָּא רַבְּרָבָא דְהָוָה בְּיַעֲקֹב, לֹא אֲתִיהָבָ בִּידָה.